

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează **REDAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Contribuție creștină la destindere în lume

Problema destinderii internaționale, dominată de semnarea Tratatului de la Moscova pentru interzicerea parțială a experiențelor cu arme nucleare și susținută de politica consecventă pentru pace și coexistență a Uniunii Sovietice și a celorlalte state socialiste, discutată viu de Adunarea generală O.N.U., își are și sprijinitorii săi creștini. Între aceștia în primul rând stă mișcarea Conferinței creștine pentru pace, care pregătește pentru luna iunie 1964 o mare adunare pancreștină pentru pace, la care vor participa peste 1.000 delegați din lumea întreagă.

În pregătirea acestei întruniri creștine pentru pace, Conferința creștină pentru pace și-a ținut o ședință la București, în noiembrie 1963, a Comitetului său executiv. În continuarea pregătirilor pentru Pancreștina din 1964, Comitetul executiv și-a ținut o altă ședință de lucru la Budapesta, împreună cu Comisia de pregătire a Pancreștinei a 2-a pentru pace, în zilele de 2—7 ianuarie 1964.

La această ședință s-au prezentat aproape 40 de delegați, din 13 țări. Din partea Patriarhiei Române au fost de față P.Sj. Episcop Visarion, vicarul Patriarhiei și prof. M. Șesan, membru în Comitetul executiv. Gazdele erau reprezentate prin episcopul reformat Tibor Bartha, președintele Consiliului ecumenic al bisericilor din Ungaria.

Ședința Comisiei de pregătire a fost prezidată de prof. Th. Van Leeuwen din Olanda și ședința Comitetului executiv de președintele C.C.P.P., decanul J. Hromadka. Ședințele au fost plene și împărțite în trei grupe: teologică, internațională și operativă.

La sfârșit ședința a emis un Comunicat din care desprindem:

— Comisia de pregătire s-a ocupat atent cu problemele adâncirii teologice a lucrării C.C.P.P., cu temele biblice pentru Pancreștină, precum și cu planul de viitor al mișcării creștine pentru pace.

— Comitetul executiv a analizat și a aprobat referatele, Comisiei de pregătire și a continuat discuțiile cu privire la bazele teologice ale Mișcării. Astfel s-a subliniat faptul că nădejdea de mântuire trebuie să aducă cu sine și fapte de slujire ale semenului și omenirii. Acestui scop îi slujește tocmăi tema principală a Pancreștinei: „Legământul meu este viață și pace” (Maleahi 2, 5).

— La discutarea problemelor păcii mondiale, membrii Comitetului executiv au fost conștienți că realizarea și menținerea păcii depind de acțiunea cu care participă popoarele la înfrățire.

— De aceea rămâne ca principală sarcină pentru Conferința creștină pentru pace de a lămurii

Realizări și perspective

Anul 1963 a marcat noi progrese ale țării noastre pe calea belșugului. Planul de stat a fost realizat și depășit.

Dăm aici numai câteva date pe anul 1963. Ritmul mediu anual de creștere a producției industriale a fost între 1960—1963 de aproximativ 15 la sută față de 13 la sută, cât era prevăzut. Sporurile cele mai mari s-au realizat în ramurile de bază ale industriei. În 1963 s-au executat: instalații de foraj pentru adâncimi de 6.000 m; un nou tip de autocamion cu motor de 140 CP, locomotive Diesel electrice; un nou tip de tractor de 65 CP, etc. S-au construit Combinetele de îngrășăminte chimice de la Roznov, Făgăraș și Năvodari și altele pe cale de-a intra în curând în funcțiune. Au apărut ramuri noi ale industriei chimice. Producția industriei chimice a crescut cu peste 24 la sută.

Numărul articolelor noastre la export s-a ridicat la aproape 200. S-a ridicat și numărul țarilor, în care exportăm produse chimice și industriale.

Productivitatea muncii față de 1959 a crescut cu circa 37 la sută.

Agricultura este în continuu progres, prin: desecările din lunca Dunării, înființarea Consiliului Superior Agricol și a Consiliilor regionale și raionale, munca de pusă de 18.000 de cadre superioare și de colectiviști și ceilalți lucrători agricoli, metodele avansate și mecanizate (66 mii tractoare, 63 mii semănători și 31 mii combine pentru păioase, de două ori mai multe îngrășăminte minerale, etc.).

În perioada 1960—1963 s-a obținut o producție medie de cereale de 10 milioane tone, față de 9 milioane tone, media anilor 1956—1959. Numeroase gospodării de stat din toate regiunile țării au avut producții peste 2.500 kg la grâu și între 4.500—5.000 kg porumb boabe la ha. La aceleași rezultate au ajuns numeroase gospodării agricole colective, cu toate că anul 1963 n-a fost deplin favorabil agriculturii din punct de vedere climatic.

Sectorul zootehnic este de asemenea în progres. Gospodăriile de stat și colectivele au în prezent peste 2,4 milioane de bovine (din care peste 1 milion vaci și juninci),

și acele cercuri creștine care mai stau de o parte, de datoria lor de a se apropia de lucrarea Conferinței spre a-și unifica astfel acțiunile de înfrățire creștinească și a stimula buna colaborare.

Prof. M. Șesan

aproape 2,7 milioane porci și 6,6 milioane oi.

Tot în 1963 s-au plantat cu viță de vie și pomi 55 mii ha, terenuri improprii altor culturi.

Producția bunurilor de consum a crescut cu aproape 60 la sută în patru ani ai șesenalului. În acești ani s-au construit circa 160.000 apartamente, iar la sate s-au ridicat peste 350.000 case noi.

Realizările obținute până acum constituie un prilej de îndreptățită mândrie pentru oamenii muncii și un îndemn de a munci cu și mai mult spor pentru îndeplinirea sarcinilor din anul 1964.

Planul pe 1964 asigură creșteri importante în toate domeniile de activitate.

Ritmul susținut constituie, în continuare, trăsătura caracteristică a dezvoltării industriei. Producția mijloacelor de producție va crește cu 13 la sută, iar a bunurilor de consum cu aproape 10 la sută.

Producția industrială în 1964 va fi de 1,95 ori mai mare decât în 1959.

Volumul investițiilor va fi de 38,8 miliarde lei, cu 13 la sută mai mare decât realizările anului 1963.

Se vor construi din fondurile statului 54.000 apartamente.

Fondurile pentru dezvoltarea învățămîntului, culturii, ocrotirii sănătății și pentru alte acțiuni social-culturale vor spori cu 1,7 miliarde lei față de 1963.

Planul agricol pe 1964 prevede în primul rând creșterea producției de cereale, prin mărirea terenurilor arabile (în care scop se vor indigui încă 87,5 mii ha și se vor deseca 47 mii ha), și asigurarea unei mai bune folosiri a terenurilor și mijloacelor mecanizate.

În toamna anului 1963 s-au însămînțat 3,1 mil. ha cu grâu, — unitățile agricole de stat depășind anul 1962—63 cu 140.000 ha, iar gospodăriile agricole colective cu 40.000 ha. Suprafața cultivată cu porumb, pe țară, va fi de 3,6 milioane ha, cu 160 mii ha mai mult ca în 1963.

Ogoarele pentru culturile de primăvară din anul 1964 depășesc cu 400 mii ha pe cele făcute pentru primăvara anului 1963.

Pentru creșterea numărului bovinelor, porcinelor și oilor și pentru sporirea cantității cărnii și laptelui, planul prevede: pentru gospodăriile agricole de stat, concentrarea investițiilor pentru creșterea animalelor în ferme tip industrial, luarea de măsuri noi în gospodăriile agricole colective, dotarea lor cu noi mijloace meca-

(Continuare în pag. 2)

Adunarea eparhială

— Sesiunea 1963 —

Duminică, 8 decembrie 1963, a avut loc sesiunea ordinară a Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei noastre.

La Sf. Liturghie din Catedrala mitropolitană au participat I.P.Sf. Mitropolit Nicolae, precum și membrii Adunării eparhiale. La sfârșit P.C. Prot. Tr. Belascu, vicar arhiepiscopesc, a citit rugăciunea de invocare a Duhului Sfânt. După Sf. Liturghie lucrările Adunării eparhiale au avut loc la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, fiind prezidate, din încredințarea I.P.Sf. Mitropolit Nicolae, de P.C. vicar Traian Belascu.

În deschidere, adresându-se membrilor Adunării eparhiale, P.C. președinte Tr. Belascu rostește o caldă cuvîntare, în care a spus printre altele:

„De cîte ori ne găsim în mijlocul trimișilor clerului și credincioșilor noștri simțim o mare bucurie. Această bucurie este firească, pentru că ea izvoarește din conștiința că din asemenea întâlniri totdeauna ies lucruri bune. Noi în numele Domnului Hristos ne-am întrunit în Adunarea noastră eparhială, ca să luăm cunoștință de problemele bisericești, care s-au rezolvat în cursul anului 1963. Noi, preoții, am vestit și în acest an cuvîntul Sf. Evanghelii, curat și neprețuit, cum l-au vestit și înaintașii noștri, cuvîntul păcii și bune înțelegeri între oameni, iar credincioșii noștri ne-au dat ascultare, silindu-se să propășească în învățatură și fapta cea bună, spre fericirea lor și înălțarea Patriei noastre dragi”.

Subliniind cîteva evenimente mai de seamă petrecute în anul 1963, ca de pildă semnarea Tratatului de la Moscova privind încetarea experiențelor nucleare în cele trei medii, fapt care a fost salutat cu multă bucurie de Biserica noastră, P.C. Sa arată, în continuare, că o suferință trecătoare face ca I.P.Sf. Mitropolit Ni-

colae să nu ia parte la lucrări deși suflă este cu noi și urează I.P.Sf. Sale, în numele membrilor Adunării, mulți ani cu prilejul împlinirii virstei de 70 ani.

Mulțumiri se aduc Departamentului Cultelor pentru îndrumările și sprijinul acordat Arhiepiscopiei noastre în cursul anului 1963.

Din sînul Adunării eparhiale se trimit, apoi, telegrame omagiale Domnului Gheorghe-Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Stat al R. P. Romîne, Domnului Ion Gheorghe Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri al R. P. R., Domnului Prof. Dumitru Dogaru, Secretarul General al Departamentului Cultelor, Prea Fericitului Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Romîne, și I.P.Sf. Nicolae, Mitropolitul Ardealului.

În continuare, Adunarea eparhială a dezbătut și aprobat rapoartele Secțiilor unite, ale Secției bisericești, culturale și financiar-economic, în care s-au subliniat: viața bisericească în general din cuprinsul Arhiepiscopiei (Secțiile unite — raportor P.C. Prot. I. Munteanu), munca administrativă, pastorală etc., la Centrul arhiepiscopesc și cele 15 protopopiate din Arhiepiscopie (Secția bisericească — raportor P.C. Prot. V. Coman), activitatea cultural-socială din cadrul Arhiepiscopiei (Secția culturală — raportor P.C. Prot. P. Boeru) și problemele economice și financiare, ca execuția bugetară pe anul 1963 și planul financiar pe 1964 etc. (Secția economică raportor Domnul I. Georgescu), din toate desprinzîndu-se cu deosebire dorința de pace

și acțiunea pentru pace a credincioșilor și preoților noștri, precum și străduințele depuse de ei spre binele Bisericii și Patriei noastre dragi. La dezbateri s-a arătat frumoasa activitate bisericească și socială desfășurată în anul 1963.

La sfîrșit ia cuvîntul Domnul Iuliu Georgescu, care, în numele membrilor Adunării eparhiale, mulțumește tuturor truditorilor din Arhiepiscopie, în frunte cu I.P.Sf. Mitropolit Nicolae și Consiliul Arhiepiscopesc, pentru toată munca depusă și în anul acesta.

Mulțumind, de asemenea, Departamentului Cultelor, subliniază că credincioșii, ai căror reprezentanți sînt în Adunarea eparhială, au înțeles imperativul vremii și s-au încadrat în lupta pentru pace și munca de zidire a vieții celei noi din Patria noastră.

Lucrările Adunării eparhiale se încheie printr-un scurt și avîntat cuvînt al P.C. vicar Traian Belascu.

P.C. Sa subliniază, printre altele, prezența tuturor membrilor mireni la ședință, precum și atmosfera caldă, frățească, în care s-au desfășurat lucrările Adunării, dorind membrilor Adunării eparhiale și prin dinșii tuturor credincioșilor și preoților pe care îi reprezintă, sănătate și mult spor în muncă, spre binele lor sufletec și trupesc și înflorirea Patriei noastre dragi, Republica Populară Romînă.

Participant

Ce-i psaltirea?

Psaltirea este cartea în care se găsesc cele mai mișcătoare rugăciuni. Scrisă într-un stil ușor și într-o minunată formă poetică, ea mișcă inimile credincioșilor. De aceea marii Dascăli ai Bisericii grăiesc cu multă admirație de această mică scriere biblică. Astfel Sfîntul Atanasie zicea: „fiecare carte a Sfintei Scripturi are cuprinsul său propriu, iar Cartea psalmilor este ca o grădină, ea cuprinde toate fructele celorlalte cărți ale Sfintei Scripturi”. Și tot așa au cuvînte pline de prețuire față de Psaltire Sfinții Vasile cel Mare și Ioan Gură de Aur. Aceasta nu numai pentru că Mîntuitorul a iubit Psaltirea și a citat-o des, iar pentru Apostoli a fost Cartea din care se rugau, ci pentru că într-adevăr ea este de un cuprins sănătos.

Psaltirea constă din 150 de psalmi (respective 151 cu cel necanonic). Împărțirea în 150 de psalmi nu-i singura. Există și o împărțire în 5 cărți, ceea ce nu împiedică numerotarea psalmilor de la 1—150. Împărțirea în 5 părți datează de prin veacul întii al erei creștine. Iat-o: Cartea întia cuprinde psalmii 1—41, Cartea a 2-a cuprinde psalmii 42—72; Cartea 3-a cuprinde ps. 73—89; a 4-a, ps. 90—106; a 5-a, 107—150.

La sfîrșitul cărților avem doxologii (cuvînte de preamărire) de cuprins variat. Psalmul 150 este o doxologie potrivită la întreaga Psaltire.

O altă împărțire a Psaltirii este cea în 20 de catisme sau șezînde, numite așa pentru că în timpul citirii acelor psalmi se poate șede. Iată cele 20 de catisme: 1) Ps. 1—8; 2) Ps. 9—16; 3) Ps. 17—23; 4) Ps. 24—31; 5) Ps. 32—36; 6) Ps. 37—45; 7) Ps. 46—50; 8) Ps. 51—63; 9) Ps. 64—69; 10) Ps. 70—76; 11) Ps. 77—84; 12) Ps. 85—90; 13) Ps. 91—100; 14) Ps. 101—104; 15) Ps. 105—108; 16) Ps. 109—117; 17) Ps. 118; 18) Ps. 119—133; 19) Ps. 134—142; 20) Ps. 143—150.

Fiecare psalm are conținutul său propriu. Considerîndu-se conținutul, unii psalmi sînt mesianici, alții dogmatici, morali, istorici, liturgici, de laudă, de cerere, de mulțumire, de cîntă.

Psalmii sînt scriși de prorocul David, doar cîțiva de Solomon și Moise și alți bărbați însuflați de Duhul Sfînt.

Citirea psalmilor îmbogățește cunoștințele

privind concepția religioasă a Vechiului Testament. Cunoaștem raportul creaturilor cu Creatorul, găsim o imagine măreață despre om: „îlloarea făpturilor”.

Lumea e un vast lăcaș în care omul are un mare rol, pe cel de a se desăvîrși într-însa. Psaltirea pune pe om în fața atîtor probleme de ale vieții. Se propovăduiește pacea; se recomandă aici iubirea aproapelui, practicarea dreptății, trăirea în castitate, se ia o atitudine nouă față de muncă, care nu trebuie să fie o sarcină omorîtoare, ci o plăcere a vieții. Pentru a îndulci raporturile sociale diferite, ivite între oameni, Psaltirea nu încetează a aminti omului că al lui Dumnezeu este pămîntul, iar oamenii trebuie să beneficieze în mod egal de uzufructul lui.

În general Cartea are un cuprins instructiv și moral.

Un loc aparte îl ocupă psalmii mesianici. Ei sînt atît de numeroși și precisi încît rînduiți după un plan s-ar putea alcătui o biografie a lui Mesia, care s-ar apropia mult de descrierea marturilor oculare, care sînt Sfinții Evangheliști.

Psalmul 16 indică triumful vieții asupra morții (16, 106); ps. 22, 1 justifică strigătul celui asuprit; ps. 34, 20—21 arată că lui Mesia nu i se vor zdrobi oasele picioarelor, că Mesia e răbdător în suferință o arată ps. 38, 12—14. Ps. 40, 7—9 vorbește despre jertfa de bună voie în cuvintele: „Iată viu, căci în sulul cărții e scris despre mine ca să fac voia ta”. Despre venirea lui Mesia vorbește Ps. 50, 7 („Dumnezeu va veni”), iar despre moarte în floarea vieții ne spune multe ps. 89 și 102. Ultimul psalm mesianic este al 118-lea (sau 117 în unele Psaltiri). Sînt cunoscutele cuvinte: „Piatra pe care au necotit-o ziditorii s-a făcut cap al unghiului”.

Dar psalmii au dat contribuția cea mai însemnată la alcătuirea slujbelor sfînte. Nu există serviciu bisericesc la care să nu se citească sau cînte texte din Psaltire. În tot timpul anului se cîntă și citesc psalmii: la Vecernie, la Utrenie, la Sf. Liturghie, la Crăciun, la Paști, la Bobotează, la împărțășanie, ș. a.

Avea dreptate Ghenadie, patriarhul din Constantinopol să nu hirotonească de diacon sau preot, pe cei care nu știu bine Psaltirea. Didim, numit cel orb, știa de rost întreaga Psaltire, iar dintre credincioși o poartă mulți în buzunar cu dinșii, pentru că Psaltirea este una din cărțile

Realizări și perspective

(Continuare din pag. 1)

nizate, folosirea intensivă a pășunilor de munte de către crescătorii de vite, contractări mai avantajoase cu statul (preț mai mare, posibilități de aprovizionare etc.).

Planul pe 1964 prevede fonduri importante pentru ridicarea nivelului de trai material și cultural al poporului. În 1964 se va încheia generalizarea învățămîntului de 8 ani. Numărul elevilor va crește cu circa 340 mii și numărul sălilor de clasă va fi mai mare cu aproape 40 la sută.

Noi construcții de spitale moderne se vor face la: Hunedoara, Onești, Constanța, Suceava, Slobozia, Medjidia, etc. Va crește numărul medicilor, revenind unui medic 680 locuitori, față de 770 în 1959.

Planul mai prevede fonduri pentru construirea altor 54 mii locuințe, contribuția statului fiind pe 1960—64 de aproape 11 miliarde lei (peste 800.000 persoane beneficiază de locuințe noi).

Realizările anului 1963 și perspectivele anului 1964 însuflețesc pe oamenii muncii din țara noastră ca să-și consacre tot elanul, energia și inițiativa spre mărirea producției industriale și agricole, pentru ridicarea nivelului material și cultural al poporului.

Patria noastră pășeste an de an pe noi trepte de progres material și cultural, fiind o forță de nădejde în marele front al păcii și socialismului.

N. Lates

Sf. Ioan Gură de Aur

— Invățături —

Sf. Ioan Gură de Aur este cunoscut îndeosebi pentru Liturghia ce-i poartă numele și care se slujește-n biserici aproape în toate Duminicile și sărbătorile. Toată viața lui a fost închinată Domnului și binelui poporului. A luptat împotriva nedreptăților cu care stăpînirea împila poporul, înfruntînd în public pe împărăteasa Eudoxia și pe demnitarul tronului de la Constantinopol. Vremea lui coincide cu stăpînirea Goșilor prin părțile noastre. Li era cunoscută starea creștinilor de la Dunăre prin episcopul Tomisului — Constantza de azi — și prin alți episcopi, — ca Ulfila care propovăduia Evanghelia în limba gotă. A murit în exil, la 407, departe de poporul pe care l-a apărut, victimă a tiraniei imperiale. De atunci și pînă azi, Biserica se roagă cu rugăciunile lui și învățăturile lui de aur îmbogățesc sufletele și le înrumusează cu alese virtuți.

Dăm mai jos cîteva din ele, de folos pentru sufletele noastre:

MĂRTURISIRE ȘI POCĂINȚĂ

„Prin mărturisire și lacrimi, acuzîndu-ne pe noi înșine, să ucidem îndată păcatul ce s-a pornit la lucru, chiar dacă pînă acum ne-am lenevit. Căci nimic nu-i mai nimicitor pentru păcat ca acuzarea și condamnarea, unite cu pocăință și lacrimi. Ți-ai condamnat păcatul? Aruncă povara. Cine spune aceasta?

Insuși Dumnezeu Cel ce judecă: „Spune-ți tu cel dintîi păcatele ca să te îndreptezi” (Is. 43, 26). Spune-mi, de cine te roșești și ți-e rușine să-ți spui păcatele? Le spui oare unui om ca să te ponegrească? Tu îți arăți rana Doctorului, Stăpînului iubitor de oameni, care te îngrijește...

De nu vei spune cît de mare ți-i nevoia, nu vei ști bogăția harului. Nu te forțez, — zice — să vii în mijlocul teatrului și să fii asistat de martori mulți. Numai mie spune-mi păcatul deosebi ca să vindec rana și să te scap de durere. (Din omilia despre Lazăr în Enchiridion Patristicum, p. 429). Ai păcătuit? Intră în biserică și șterge păcatul. În piață, de cîte ori cazi, de atî-

care pentru desăvîrșirea educației religioase aduce o mare contribuție.

Dar Psaltirea este cartea care propovăduiește călduros pacea. Vestirea păcii ia un avînt deosebit în cartea Psalmilor. În această privință Psaltirea deține un fel de primat între scrierile biblice. Unele din aceste texte au un caracter pedagogic, b. o. Ps. 34, 15: „Caută pacea și o urmează!”, altele au un caracter sentențios: „Dreptatea și pacea se sărută” (Ps. 85, 11), ca și cînd s-ar zice: „unde-i dreptate e și pace”, căci aceste virtuți sociale sînt inseparabile. Mai semnificative sînt textele descriptive ca b. o. Ps. 72, 3: „Atunci vor rodi munții pace pentru popor și colinele dreptate”. „Atunci”, adică în epoca în care norma de orientare în viață va fi dreptatea, atunci virtuțile nu mai constituie o excepție, ci devin parte intimă și ceva nedespărțit de om. „Munții și colinele” constituie o figură literară, o sinecdocă, e vorba despre întreaga lume și astfel fer. Ieronim susține cu tot dreptul că în acest psalm se anticipează triumful cauzei păcii în întreaga lume.

În cartea Psalmilor (4, 8; 45, 8; 121, 6) se vorbește mult de făcătorii de pace, de aceia care nu au în cuget viclenie sau gînduri sucite. Întreaga Psaltire e aburită de suflul păcii, de idealul care trebuie să fie o preocupare de fiecare zi, de expresia binelui prin care omul se apropie de „vremea aceea”.

„Adu-ți aminte de pace”, trebuie să fie o poruncă zilnică, cu gîndul la pace să te culci (Ps. 4, 8), cu simțămîntul păcii în suflet să te scoli și să cauți mereu pacea și s-o urmezi (Ps. 4, 8).

N. Neaga

tea ori te scoli; tot așa de cîte ori vei păcătui căiește-te de păcat. Să nu te descurajezi. Chiar de păcătuiești a doua oară a doua oară pocăiește-te, ca nu cumva din pricina lenii, să rămii departe de nădejdea bunătăților ce-ți sînt puse înainte; chiar dacă ești cu părul alb și ai păcătuit, intră, căiește-te. Căci aici este spital, nu tribunal, nu se cere pedepsirea păcatelor ci se oferă iertarea păcatelor. Numai lui Dumnezeu spune-i păcatul tău. *Ție unuia am greșit și rău înaintea ta am făcut* (Ps. 50, 6) — și ți se iartă ție păcatul. (Din omilia despre pocăință. Ibidem p. 431).

Credința și faptele bune sînt partea credinciosului în opera de mîntuire. Sînt mîna cu care ne prindem de degetul lui Dumnezeu, care ni se întinde, fiecărui din noi, prin harul sau ajutorul Său. În Liturghie ne rugăm continuu pentru acest har: „*apără, miluiește, mîntuiește și ne păzește pre noi, Dumnezeule, cu darul tău*”. Despre har ne vorbesc Sfintele Scripturi în multe locuri, mai ales cele ale Sfîntului Pavel. Dar Scripturile fiind în vremi îndepărtate scrise, — chiar pentru Sf. Ioan Gură de Aur, — au nevoie de lămuriri. Și cele mai clare și limpezi le găsim la acest mare sfînt pentru toată Sf. Scriptură.

DESPRE HAR ȘI VOINȚĂ

„Și dacă prin har” (Rom. 11, 6), de ce nu toți ne mîntuim? Pentru că voi nu vreți; căci harul, chiar dacă este har, mîntuiește pe cei care vor, nu pe cei care nu vor, care-l resping, se luptă cu el și i se împotrivesc. (Din Comentariul la epistola către Romani, ibidem, p. 452).

Două Vieți...

La 2 februarie Biserica noastră serbează sărbătoarea Întîmpinării Domnului.

După datina și rînduiala legii mozaice cînd s-au împlinit 40 de zile de la naștere — pruncul Iisus a fost adus de Maica Domnului și de bătrînul Iosif la templu ca să-l închină Domnului.

Aceasta o adeverește Sf. Evanghelist Luca spunînd: „Ca tot întîiul născut de parte bărbătească, să fie închinat Domnului — și să dea jertfă, aducînd ca dar la Sf. Biserică — o pereche de turturele, sau doi pui de porumbel!”.

Sf. Evanghelist Luca ne zugrăvește într-un chip minunat și pe atît de frumos, această Întîmpinare a Domnului! Aici se întîmpină ... două vieți! Una care apune! Și a doua care „odraslește din Dumnezeire”..., crește, se întărește — la o viață nouă!

Pe de o parte parcă îl vedem pe dreptul Simion — care îmbătrînise în slujba lui Dumnezeu! Un șir de ani împovărați apăsau peste bătrînețe... Ar fi voit bucuros să se slobozească de ei — ca să treacă la odihnă. Dar nu putea gusta încă din moarte! Lui i se prevestise de la Duhul Sfînt — să nu vadă moartea ... pînă ce nu va vedea pe „Unsul Domnului”, pe Mesia-Hristos!

În aceste momente cînd Maica Domnului i-a dat pruncul în brațe ... a venit Duhul Sfînt peste el — și a cunoscut că acesta era „Odrasla cea sfîntă”, pe care el o așteptase în povara anilor săi! Atunci scoase din suflet această minunată și unică rugăciune de slobozenie: „Acum slobozește pe robul tău Stăpîne — după cuvîntul tău în pace, că văzură ochii mei mîntuirea care ai gătit-o înaintea feții tuturor noroadelor!”...

Cu aceste vorbe bătrînul Simion, își lăua rămas bun de la viață — care apunea întru multă sfințenie... Dar totodată, din brațele-i tremurînde, creștea o altă viață — o viață nouă odrăslită din Dumnezeirea unui prunc abia născut de 40 de zile!

Cu această viață nouă — se biruie blestemul cel vechi al primilor oameni, ștergîndu-se lacrimile Evei pentru totdeauna, ca nimeni să nu mai fie rob păcatului și morții, ci toți să viețuiască liberi — și prin Iisus Hristos să se mîntuiască.

Harul se împărtășește și dacă preotul, care slujește, e nevrednic. — „Se întîmplă uneori ca credincioșii să fie evlavioși, iar preoții să fie răi. Și dacă harul ar cere vrednicie absolută, n-ar fi cu putință nici botez, nici trupul lui Hristos (Sf. Împărtășanie), nici jertfă, prin mîna aceloră.

În vremea de acum, însă, a vrut Dumnezeu să lucreze chiar și prin cei nevrednici și cu nimic nu se vatamă harul botezului din pricina vieții preotului, pentru că atunci ar fi înșelat primitorul”.

Cu ajutorul lui Dumnezeu putem înfrînge orice ispită spre păcat. „Credincios este Dumnezeu că nu ne va lăsa să fim ispitiți peste puterile noastre”. Deci sînt ispite, pe care nu le putem birui. Și care sînt? Toate, vom spune. Puterea însă stă în ajutorul lui Dumnezeu, pe care ni-l atragem prin voința noastră.

Așadar, în Biserică Mîntuitorul împărtășește prin preoți — harul Său. Credinciosul trebuie să primească acest har dumnezeiesc, să se îndrepteze, să lucreze faptele cele bune. Toate acestea credinciosul le poate face, pentru că e harul și ajutorul lui Dumnezeu care îl întărește, dar și prin conlucrarea voinții fiecărui cu harul dumnezeiesc. „De vrei” — zice Mîntuitorul. „Dă voință și ai putere” — zice un proverb. Să folosim dar harul lui Dumnezeu pentru a da roade bune, roadele dragostei, ale buneii înțelegeri, ale păcii, ale muncii și bunătății.

Pr. I. Sanda

Credincioșii creștini întîmpină pe Domnul nostru Iisus Hristos nu numai astăzi, cînd este sărbătoarea de 2 februarie a Întîmpinării Domnului, ci îl întîmpină din duminică în duminică și din sâmbătoare în sâmbătoare la Sfintele Liturghii prin primirea Sf. Împărtășanii și chiar în viața noastră de toate zilele — prin rugăciuni.

Bătrînul și dreptul Simion cît și proorocița Ana l-au întîmpinat cu multă vrednicie.

Domnul nostru Iisus Hristos este întotdeauna cu noi — după cum scrie la Sf. Evanghelia după Matei: „Iată eu cu voi sînt în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului, Amin”.

Pr. I. Panca

† Preoteasa Valeria Miclea

În ziua de 23 octombrie 1963 a adormit în Domnul preoteasa Valeria Miclea din parohia Feneș, răpusă de o boală necruțătoare la vîrsta de 49 ani.

Răposata s-a născut în comuna Șard, Raionul Alba, din familia Zgîia.

Timp de treizeci de ani a fost soție devotată, mamă duioasă pentru fiul ei Nicu și preteasă iubită de parohieni.

Alături de munca stăruitoare, devotată, pentru familie, a condus comitetul parohial pentru înrumusețarea sf. biserici, cu rîvnă și devotament. S-a împodobit pe sine cu fapte de binefacere în mijlocul credincioșilor, căutînd ca familia sa să fie model de viețuire creștinească.

În ziua de 25 octombrie 1963, s-a servit slujba prohodului de șapte preoți în frunte cu P.C. Preot I. Mihălțan, secretar protopopesc. Au rostit cuvîntări preoții: Ioan Mihălțan, Vasile Cărăuș și Ioan Clonța.

După prohodirea din Feneș, corpul neînsușit a fost transportat în parohia Șard.

După un mic serviciu funebru și cuvîntarea preotului local Bucur Ioan, rămășițele pămîntești au fost depuse lîngă țărîna părinților săi.

Pentru alesele sale daruri sufletești a fost mult stimată și iubită de toți și mult regretată la trecerea din viață.

Domnul să-i facă parte cu dreptii și veșnică odihnă în împărăția cerurilor!

Pr. I. Clonța

Știri

INAINTE DE CRACIUN (1963) C. F. von Weizsäcker a ținut un cuvânt despre „condițiile păcii” în biserica luterană Sf. Pavel din Frankfurt (R.F.G.). Intre altele el a afirmat că pacea mondială este necesară și că pacea aceasta cere de la noi eforturi morale extraordinare.

Pentru Weizsäcker pacea nu e numai necesară, ci și inevitabilă într-o lume a progresului tehnic, pentru care pământul a devenit mic și care scoate în afara legii războiul, pentru că un război atomic catastrofal nu poate fi acceptat de nici o minte sănătoasă.

Totuși pacea nu vine de la sine. Ea trebuie cucerită prin lupta unită a tuturor. La baza păcii, Weizsäcker așează conform concepției creștine iubirea universală de aproapele.

★

PORNIND de la „chemarea la acțiune” a Consiliului Mondial al Păcii (sesiunea de la Varșovia 1963) și de la conferința lui Weizsäcker, pastorul Ludwig Rodenberg (R.D.G.), scrie că „lumea păcii în dreptate și adevăr, în respect față de viață, trebuie cucerită” prin luptă. Obiectivele sînt: încetarea războiului rece, zone denuclearizate, interzicerea armelor atomice, dezarmarea generală și totală, tratatul de pace cu Germania, rezolvarea tuturor problemelor prin tratative etc.

★

INTRE 4—6 IANUARIE 1964 papa Paul VI a făcut un pelerinaj la „locurile sfinte” (Ierusalim, Betleem, Nazaret). E primul papă în tot cursul istoriei, care a părăsit Roma, ca să viziteze „țara sfântă”. La Ierusalim au avut loc două convorbiri între papa Paul VI și patriarhul ecumenic Athenagora de la Constantinopol. După cincisute de ani a avut loc, deci, prima întâlnire între patriarhul Romei și patriarhul Constantinopolului. Desfășurate în spirit de dragoste frățască, aceste convorbiri — cum se afirmă în Comunicatul final — constituie numai un prim pas pe calea reluării discuțiilor, în legătură cu înfăptuirea unității Bisericii creștine. Papa totodată a trimis de la Ierusalim mesaje de pace unor șefi de state și unor organizații religioase (Consiliului Mondial al Bisericilor, Alianței luterane mondiale etc.). Rugăciunea celor doi patriarhi, al Romei și Constantinoplei — la Ierusalim, înălțată către Domnul nostru Iisus Hristos, este rugăciune de pace, înfrățire și unitate. Patriarhul Athenagora, comparînd situația celor două Biserici, cu situația ucenicilor Luca și Cleopa, care mergeau împreună cu Iisus cel înviat — spre Emaus, a spus că recunoașterea lui Iisus Hristos constituie temelia unității creștine. Cu adevărat, unitatea Bisericii lui Hristos nu se poate realiza decît pe piatra cea din capul unghiului, care este Hristos. (Cf. rev. „Lumea”, nr. 2/1964, p. 10—11).

T. R.

Bucurie

Mi-e părul nins căci anii au trecut
Dar bucuria parcă-i la-nceput,
Nu pot așa îmbătrîni, firtate,
Cînd toate-n tinerețe-s azi scaldate.
Să vezi tu țara între trandafiri
Purtînd beteala mîndrei fericiri
Cu ochi flămînzi de azur și de înalturi
S-o simți spre slavă cum tot crește-n salturi.
Și primăvara nouă ce-a venit
Cu rod de vise astăzi împlinit
Fac să răzbată bucurii senine
In dorul de-a trăi intens și bine.
S-a revărsat lumină peste tot
Și oamenii-nfrății de-acuma scot
Din a iubirii inimi ce scîntee
Fremătătoarea muncii epopee.

Pilda cu cei doi datornici

Mintuitorul Iisus Hristos grația mulțimii ce-l înconjura despre dreptate și milă, despre iubirea aproapei și despre datoria de a ierta celor ce ne greșesc în felurite chipuri.

Sfinții Apostoli se găseau mereu în preajma Mintuitorului și îi ascultau învățăturile. Ba îi puneau adesea și întrebări cu gîndul să se lămurească deplin asupra celor ce învăța Domnul. Astfel, cu un bun prilej, Sf. Apostol Petru îndrăzni să-l întrebe pe Mintuitorul:

„Doamne, de cîte ori îmi va greși fratele meu și-l voi ierta? Au doară pînă de șapte ori?” (Matei 18, 21).

„Nu-ți zic ție să ierți pînă de șapte ori, ci pînă de șaptezeci de ori cîte șapte” (Matei 18, 22).

Ca să aducă lămurire deplină asupra învățăturii despre iertare, Mintuitorul a spus atunci: îndată pilda următoare:

„...Impărăția cerurilor este asemenea unui împărat, care a voit să se socotească cu slugile sale. Dar cînd a început el a se socoti, i s-a adus unul, care-i datora zece mii de talanți. Și neavînd acela cu ce plăti, a poruncit domnul lui să-l vîndă pe el, pe femeia lui, pe copiii lui și toate cîte avea și să plătească.

Căzînd însă sluga aceea, i se închina, zicînd: stăpîne, mai îngăduiește-mă, că-ți voi plăti tot!

Și milostivindu-se stăpînul slugii aceleia, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria.

Dar ieșind sluga aceea, a găsit pe unul din semenii săi, care-i datora o sută de dinari. Apucîndu-l pe acela, îl gîtuia, zicînd: dă-mi ce-mi ești dator!

Căzînd sluga aceea la picioarele lui, îl ruga zicînd: mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti.

Dar acela n-a vrut, ci s-a dus și l-a băgat în temniță pînă ce va plăti datoria.

Soții lui însă văzînd cele ce s-au petrecut, s-au intristat foarte tare și venînd, au spus stăpînului lor toate cele petrecute.

In vraja nopții sfinte

In vraja nopții sfinte — cuprinsă în mister
Tăcerea se așterne peste pămînt și cer
In noaptea asta sfîntă — tresaltă-ntreagă firea
Căci pe pămînt coboară — din cer Dumnezeirea.
Culcat pe-un așternut de fin în staulu-nghetăt
Stă-n chip de prunc blindul Iisus — al vieții
Impărat
De-alătura privind duios — la sacra sa comoară
Il leagănă Măicuța Lui — deapurarea Fecioară
Și lingă ei, trudit de drum — stă blind Iosif
bătrînul
Dulgherul cel din Nazaret — îmbrățișînd copilul.
Și-n liniștea din staul — e fericire multă
Din cer coboară îngeri pe-o scară nevăzută
Iar porțile țării — cu freamăt se deschid
Și prin văzduh străbate un minunat colind
E cîntecul iubirii celei dumnezeiești
Purtat duios pe unde — de coruri îngeresti
Prin el s-aduce-n ceruri lui Dumnezeu mărire
Și pe pămînt solia-nfrățirii-n omenire
Ecou acelu cîntec — răzbate și acum
Prin versuri de colinde — în noaptea de Crăciun
Chemînd și azi creștinii la sfînta înfrățire
La viețuire-n pace și bună învoire.

Pr. P. Acelenescu

Pămînturi, oameni, toate la un loc
E-o inimă fierbinte ca de foc
Din ea țîșnește zilnic către soare
A tinereții salbă de izvoare.
Cînd Patria e plină de frumos
Ai timp să fi bătrîn morocănos?
Cînd tot ce simt e numai bucurie
Mai vreau ca să trăiesc ani încă-o mie!

Preot Ștefan Tascianu

Atunci stăpînul său chemîndu-l i-a zis: „Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, pentru că m-ai rugat. Nu se cuvenea oare să miluiești și tu pe semenul tău, precum și eu te-am miluit pe tine?”

Și mîniindu-se stăpînul lui, l-a dat judecătorilor, pînă va plăti toată datoria.

Așa va face și Tatăl meu cel ceresc cu voi, dacă fiecare din voi nu va ierta fratelui său din toată inima greșalele lui” (Matei 18, 23—35).

In pilda aceasta Mintuitorul Hristos ne arată deci, limpede, cum și cît sîntem îndatorați să iertăm aproapei noastre. Dumnezeu este mult îndurat și mult iertător, cum se vede din cele de mai sus. Iertarea datoriei celei mari înseamnă că Dumnezeu ne iartă nouă noian de păcate. Cum apasă o datorie mare asupra cuiva, așa este apăsător sufletul nostru de păcate. Dar iertarea lui Dumnezeu ridică această povară grea de pe sufletul nostru, dacă cerem întru smerenie să ne-o ridice.

Dacă însă Dumnezeu ne iartă nouă, El așteaptă, pe bună dreptate, ca și noi, la rîndul nostru, să iertăm semenilor noștri.

Doar Mintuitorul Hristos ne-a învățat chiar să ne rugăm în acest înțeles: „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum iertăm și noi greșiților noștri” (Rugăciunea „Tatăl nostru”).

Primul datornic din pilda aceasta, deși a primit nemăsurată iertare pentru mulțime de păcate, n-a voit însă să-i ierte fratelui său nici măcar mici greșeli. De aceea Dumnezeu l-a pedepsit.

Așa face Tatăl ceresc cu noi cu toții, dacă nu înțelegem să fim cu răbdare, cu milă și cu bunăvoință față de semenii noștri. Căci ne zice limpede: „De veți ierta oamenilor greșalele lor, și Tatăl vostru cel ceresc va ierta greșalele voastre; iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru cel ceresc nu vă va ierta greșalele voastre” (Matei 6, 14—15).

D. Călugăr

Să fie pace

Iubiți-vă ca frații și pace vă zic vouă
E un citat știut de cei din „Lumea nouă”.
Mai sint însă acolo de acei ce nu le place
S-audă iar citatul ce-ndeamnă înspre pace!
Iubirea-i o poruncă, dar cei de peste ocean
Produc în umbra ei, mai mult din an în an
Noi bombă ucigașe și fac tot arme noi
Fiîndcă-n loc de pace, ei vor mereu război.
Dar n-or avea prilejul, acum și nici odată
Că trezi sîntem cu toții și omenirea toată
Iar Domnul ne păzește, dreptatea e cu noi
Le-om da ce se cuvine, de vor din nou război!
Să fie peste tot lumină, pace, soare
Prilej de bucurie, mijloc de desfătare
Să construim mereu, uzine, blocuri noi
Și să trăim ca frații. Noi nu dorim război.
Trăiască pacea-n lume, războaiele să piară
Să fie armonie, belșug să fie-n țară
Iar mamele să ridă, trăind în vremuri noi
Noi vrem frăție-n lume. Noi nu mai vrem război.
Birlădeanu Ioan

Necrolog

La 31 martie 1963 a încetat din viața pămîntescă preotul Pavel Suciu.

Cu puține zile mai înainte împlinise patriarhală vîrstă de 83 ani, din care 57 ani petrecuți neîntrerupt în slujba Bisericii Ortodoxe.

Pavel Suciu s-a născut la 18 martie 1880 în comuna Dupuș.

Preotul Pavel Suciu s-a stins în urma unei pneumonii neiertătoare, în vîrstă de 83 ani.

Intreaga sa existență a fost o pildă de viață creștinească, de rîvnă neobosită pentru slujirea Bisericii și pentru binele poporului în mijlocul căruia a trăit.
O. P.